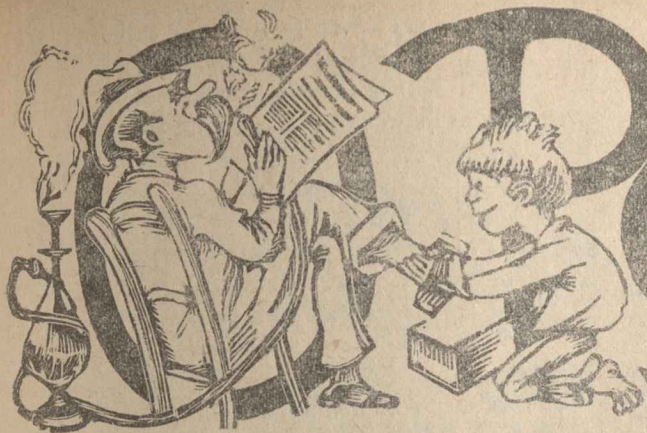

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Κοινοῦργιος χρόνος ἑνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ καθεὶς χρόνος — ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ ὁ σ τ ῶ χ ἑ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δεκεμβρίου δεκάτῃ,
λὲν πῶς ἔτρεξε κατὶ,

Χίλια κι' ἐνενηντα κι' ἑκατό,
κᾶζο τοῦ Σκαμνῆ καὶ δυνάτῳ.

**Βουλευφόροι Κρητικοὶ
σὲ κουζίν α Γαλλικῇ.**

Φ — Τί πυρρίχιος χορὸς
ἐνοπλος καὶ βροντερός.
Μὲ τῆς Κρήτης τοὺς προστάτας ὁ Λεωτέρης μας χορεῦει
καὶ κουκιά μας μαγειρεύει.

Μὰρς καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Κι' ἡ φίλη μας Γαλλία, μιὰ δευτέρα μητέρα
κι' ὄντως φιλελευθέρα,
ὅπου τὴν προκοπὴ μας καὶ τὸ κελὶ μας θέλει,
ἐκεῖν' ἡ Μανταφίρα
πρώτη προβαίνει τώρα,
καὶ κάνει τὴν σημαία τὴν γαλλικὴν κουρέλι.

Ἐνας Θεσεὺς τὸ πάλαι διέσωσε παρθένους
ἀπὸ τοὺς Μινωτάρους τοὺς μυθολογουμένους.
Ἐπέρασαν αἰῶνες καὶ χρόνοι περισσοί,
ἔπεσαν κάτω κάστρα τόσων κατὰκτητῶν,
μὰ ποῖος Θεσεὺς καὶ τώρα θὰ σώσῃ τὸ νησί
ἀπὸ τὴν βουλμιάν μεγάλων προστάτων;

Μέλπει θριάμβους ἀληθεῖς νέου Κορνάρου Μοῦσα
καὶ ἄπορος Ἑρωτόκριτος λέει στήν Ἀρετοῦσα:
Τᾶμαθες, Ἀρετοῦσα μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;
σὴν Κρήτη ξαναπλάκωσαν τῶν προστάτων φουσάτα,
καὶ τὴν ἀγαπημένην τους, ποῦ τὴν παραγαποῦν,
ἀλύπητα μὲ κοντακιὰς τὴν δόλια τὴν κτυποῦν.

Προχωρεῖτε, προχωρεῖτε,
φίλοι παλαιμάχου γένους,
καὶ τοὺς προστατευομένους
κατακέφαλα βαρεῖτε.

Καταστράπτουν καὶ βροντοῦν
φίλοι μας ἀδελφικοί,
καὶ μᾶς σπρώχνουν, μᾶς σκουνοῦν
πύξ καὶ λαξ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

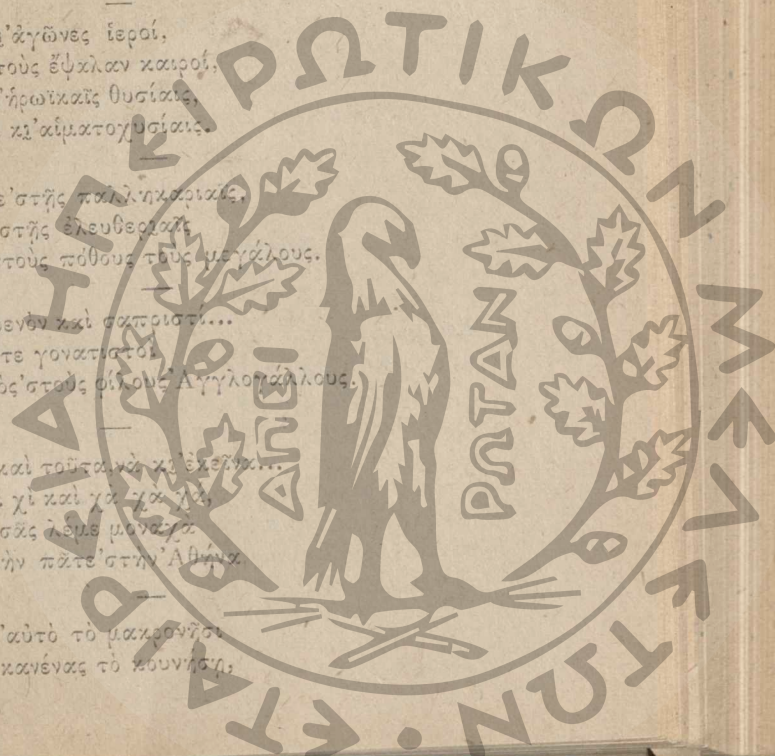
Νὰ κι' ἀγῶνες ἱεροί,
ποῦ τοὺς ἔψαλλαν καιροί,
νὰ κι' ἡρωϊκὰς θυσίαις,
ἄθλοι κι' αἰματοχυσίαις.

Ὅρσε στῆς καὶ λησταρικός,
ὄρσε στῆς ἐλευθερικός,
καὶ στοὺς πόθους τοὺς μεγάλους.

Σακρετὸν καὶ σαποριστὸν...
πέσετε γονατιστοί,
ἔμπρὸς στοὺς φίλους Ἀγγλογάλλους.

Νὰ καὶ τοῦτ' αὖ καὶ ἐκεῖ καὶ...
χι χι χι καὶ χι χι χι χι,
καὶ σὰς λῶμε μοναχὰ
νὰ μὴν πᾶτε στήν Ἀθήνα.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ μακρονήσιον
μὴ κανέναν τὸ κουνήσει.

ἀλλοτρίως ὅλους ἐν μαχαίρᾳ
σῆς περνοῦμε πέρα πέρα.

Μὴ τὰ στήθη σὰς κτυπᾶτε,
καὶ σῆς λέμε νέτα σκετὰ
'στὴν Ἀθήνᾳ νὰ μὴν πᾶτε,
πρὶν γὰρ σῆς, ἐπαναστάται,
νὰ δουλὲψῃ μπαγιόνετᾶ.

Πλάκωσαν μεγάλαις μπόραις,
καὶ γὰρ πόθους τέτοιας ὥραις
μὴ κινένας σὰς' μιλῇ.

Ὅπως εἶσαι, Κρήτη, μέινε,
γὰρ τὰ μοῦτρα σου δὲν εἶναι
τῆς Ἀθήνας ἢ Βουλῆς.

Μὴν ξαναφουντώνης, βράκα,
καὶ μὴν κἀνὴς πατατράκα
μέσ' στὸ τόσο νταβατοῦρι,
πρὶν Φραντζέζικαὶς σπαθιαῖς,
πρὶν Ἑγγλεζικαὶς γροθιαῖς
σου χαλάσουνε τὴ μούρη.

Κάτσε κάτω, πολεμάρχα, πόθους μὴ τρανολαλῆς,
πρὶν ἀπὸ θυμὸ φρενιάσουν
κηδεμόνες προσφιλεῖς,
καί' στὰ σπλάχνα σου κουρνιάσουν
καμμάτ' ἑμῶν μὴ γὰρ πάντα,
δίχως νὰ γνωρίζης γιάντα.

Κάτσε κάτω, κακομοῖρα,
πρὶν τῶν προσπατῶν ἡ σπεῖρα
τῆς παλληκαριᾶς τῆς πρώτης σου ρημάξῃ κάθε φύτρο
καὶ μὴτ' ἔνα πορτοκάλι δὲν σ' ἀφήσῃ, μῆτε κίτρο.

Τοὺς Φραντζέζους, πατριώτη,
ὁ καθεὶς ἄς τραγουδῇ,
ὅπου μ' ἔπληκνεν πρῶτοι πρῶτοι
μέσ' στῆς Σπέτσας τοῦ Γουδῆ.

Ἐξορמוῦν ἐκεῖ μὲ κτύπους
καὶ μ' ἄλκην ἀνδρῶν ἀλκιμῶν,
καὶ τῶν διεθνῶν νομίμων
κουρελιάζουσε τοὺς τύπους.

Ὅποῦς μέγας ἄθλος... ἀκούω κἄτι κρότους
φρικώδεις, ἀπαίστους,
καὶ τοὺς πληρεξουσίου
τοὺς πᾶν ἀπὸ τῆς Σπέτσας μέσ' στὸ θωρακωτό τους.

Φωνάζει κόσμος κεχηγῶς:
ἀνήκουστον ἀνόμημα!
καταπατοῦνται προφανῶς
τὰ διεθνή τὰ νόμιμα.

Νομίμων καταπάτησις, φωνάζουν τοῦτοι καὶ ἄλλοι,
καὶ ἐγὼ ποῦ ξέρω τί θὰ ποῦν, κασιγνήτο κεφάλι,
τὰ διεθνή τὰ νόμιμα, λιγόνομαι στὰ γέλοια,
ὅταν ἀκούω νὰ μοῦ λέν πῶς γίνονται κουρέλια.

Τὰ νόμιμα τὰ διεθνή σημαίνουν, παπαγάλο,
πῶς πάντοτε καὶ σήμερον τὸ ψάρι τὸ μεγάλο
πρέπει νὰ τρώῃ τὸ μικρό, καὶ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον
τὸ νόμιμον ὑποδύλῃ τὴν δύναμιν καὶ μόνον.

Τὸ νόμιμον τὸ διεθνὲς καὶ ἡ διεθνὴς συνθήκη
τάδε μᾶς λέγει καθαρά,
βρὲ Περικλέτο φουκαρά:
τὸ δίκαιον κρείτοτε' στοὺς ἰσχυροὺς ἀνήκει.

Ἔχεις γρόσα;
ἔχεις γλῶσσα.
Ἔχεις ζήφος καὶ τουφέκι;
τότε μόνο βασιλεύεις,
τότε καὶ δικαίως κλέβεις,
φιλελεύθερε ζευζέκη.

Τότε κάθε σου κλοπὴ καὶ ρεμποῦλα σου καὶ ἀμάκκα
μερικῶς καὶ διεθνῶς εἶναι νόμιμος, βρὲ δλάνκα.
Κι' ἄλλοτε θαρρῶ πῶς σοῦπα περὶ διεθνῶν νομίμων...
ἔτσι κρίνουν περὶ τούτων τὰ κεφάλια τῶν φρονιμῶν.

Ἔτσι κρίνε τῶν ἐθνῶν ἓνα καὶ ἄλλο μανιφέστο,
ἄλλως εἶσαι πρῶτος δλᾶξ,
καὶ ἂν τὸ δίκιο σου ζητῆς, τρέχωντας σὲ πᾶν ἄρεστο
μὲ κλωτσιάδες καὶ πύξ καὶ λάξ.

Νόμιμος ὁ δυνατός καὶ ἂν σοὺ κλέβῃ τὸ ψωμί,
εἰδικῶς καὶ διεθνῶς ὁ μικρὸς παρανομεῖ.
Τοῦτος ὁ κανόνας πάντα' στὴν κοιλάδα τοῦ κλωθυμῶντος
κάθε νόμου καὶ νομίμου παραβάτης εἶναι μόνος.

Καὶ λοιπὸν τοὺς Βουλευτὰς οἱ καλοὶ μᾶς φίλοι Γάλλοι
τοὺς ἐπῆραν, ἀδελφέ, καὶ τοὺς πῆγαν' στὸν Σαρνύ,
καὶ τοὺς ἔκαναν αὐτοῦ περιποίησι μεγάλη,
καὶ τοὺς ἔδωκαν φαγῆα καὶ τὴν Ἑνωσιν γαρνί.

Τὸν Πολογειώργη πιάσανε, μὴ καὶ τὸν Πολυζώνη,
πιάνουν ἰσχυροὺς, πιάνουν παχέας, γὰρ νὰ τοὺς δάλοιν ἔργα.
Κι' ἐκεῖνοι τρῶνε φουὰ γκρά, πίνουν Βορδὸ κρασί,
καὶ γὰρ τὴν καλοπέρασι τοὺς λένε: μιλῇ μερσί.

Ἀκόμη μέσᾳ τοὺς κρατοῦν, ὁ δὲ Μαρκαντωνάκης,
ποῦ τὸ σπιρτόζο πνεῦμα του θαυμάζομεν συχνάκι,
εἶπε' στὸν ἀρεϊμάνιο τοῦ κράτους Κυβερνήτη:
παρακαλῶ, Πρωθυπουργέ, στείλε καὶ ἐμὲ' στὴν Κρήτη
νὰ γίνω πληρεξυσίος, καὶ νὰ μὲ πᾶν Φραντζέζοι
μέσᾳ' στὸν Ναύαρχο Σαρνύ νὰ στρώσωμε τραπέζι.

Γιάντα νὰ κάθωμ' ἐπαδὰ νὰ τρώωμ' στὴν Ἀθήνᾳ;
δὲν θέλω βωδινοὶ καὶ ἄρνι,
θέλω τὸν Ναύαρχο Σαρνύ,
θέλω πατέ ντε φοῦ γκρά καὶ Γαλλικὴ κουζίνα.

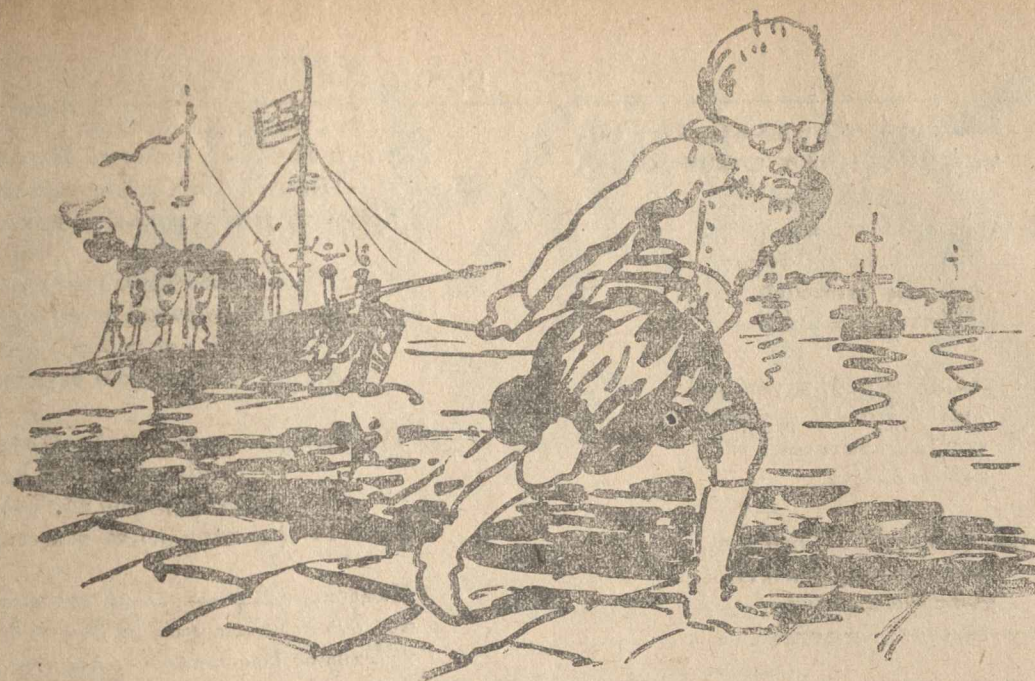
Τέτοια' στὸν Κυβερνήτη καὶ ὁ Κλέαρχος φωνάζει
καὶ ὁ καπετὰν Λευτέρης τοὺς φίλους του συνάζει,
καὶ τὰ καὶ τὰ τοὺς λένε, καὶ κλαίοντες ἐκεῖνοι
δέονται τοῦ Κλεάρχου' στὴ Λέσχῃ των νὰ μείνῃ.

Βλέπεις πῶς ἡ φιλία
ἀκόμη δὲν ἐχάθη
'στὸν κόσμῳ γὰρ κακὸ μᾶς.

Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ Γαλλία
μέσ' στ' ἄλλα τῆς τὰ πάθη
ἔχει καὶ τὸ δικό μας.

**Ὕμνος ψάλλωμεν μεγάλους
σὲ Προστάτας Ἀγγλογάλλους.**

Φ. — Χαῖρε σύ, φιλελεύθερε,
χαῖρε, μάννα μᾶς δευτέρη.

ποῦ μᾶς κἀνεις καὶ ξεχνῶμε δυστυχίας ἀνημέστους...

Π. — Θεὸς σχωρέσει καὶ τὸν Μπίσμαρκ...

Φ. — Καὶ τὸν Μόλτικε...

Π. — Θεὸς σχωρέστους.

Φ. — Σ' ἀγαπᾷ καὶ ὁ Φασουλῆς...

χαῖρε, τζόγια προσφιλεῖς,
ποῦχες πάντοτε γὰρ μᾶς ἀθεράπευτο μεράκι
καὶ σημαῖες γαλαναῖς πέφτουν ἐμπροστὰ μᾶς ράκη,
καὶ μᾶς κἀνεις νὰ περνοῦμε τόσας ὥρας εὐχρέστους.

Π. — Θεὸς σχωρέσει καὶ τὸν Μπίσμαρκ...

Φ. — Καὶ τὸν Μόλτικε...

Π. — Θεὸς σχωρέστους.

Φ. — Χαίρετε, καλοὶ μᾶς Γάλλοι...
σεῖς ἐδείξατε καὶ πάλι
μὴ σπουδᾶν προστασία,
καὶ γινήκατε θυσίαι.

Ἦγάτε τοὺς Κρητικούς μέσᾳ' στὸ θωρακωτό σας
μὲ περιποιήσεις τόσας,
καὶ τοὺς δάλατε νὰ πᾶν τὰ καλλίτερὰ φαγῆα
καὶ νὰ πρῶν ἂ βότρ σαντέ καὶ' στῆς Φραντζῆς τὴν ὑγεία.

Ὡ Γαλλία δημοκράτις τοῦ Μαρκόπου, τοῦ Κογκῶ,
τώρα τοὺς Σατωβριάνδους περγέλας καὶ τοὺς Οὐγγῶ,
καὶ γὰρ σκλάβους καὶ ἄδυνάτους κἀνεις πάντα τὸν μουγγῶ.

Τώρα θέλεις Ὀδάλισκη καὶ Τουρκάλα νὰ φανῆς,
καὶ τὸ φέσι προσκυνεῖς,
καὶ πατούσαις πασουμῶν
τῶν Χανούμ τῶν Χαρεμῶν.

Σ' ἐξυμνοῦμεν μὲ σπονδαίους, σ' ἐξυμνοῦμεν μ' ἀναπαίστους.

Π. — Θεὸς σχωρέσει καὶ τὸν Μπίσμαρκ...

Φ. — Καὶ τὸν Μόλτικε...

Π. — Θεὸς σχωρέστους.

**Ὕμνος γὰρ τὴν Ἀλδεόνα,
ποῦναι φίλη' στὸν αἰῶνα.**

Π. — Μὴ καὶ ἐγὼ τῆς Ἑγγλιτέρας,
προσφιλοῦς φιλελεύθερας,
κάνω μία πατινᾶσα,
ποῦ, καθὼς καθέννας ζέρει,
εἶναι πρώτη φιλενάδα
τοῦ δικοῦ μᾶς τοῦ Λευτέρη.

Ὡχι! Ἀγγλία μᾶς προστατῆς, ποῦ δὲν θέλεις τὴν ρωμάντζα,
καὶ ἐδοθήσῃς τὴν Φραντζῆα
γὰρ τὸ δύστυχο Μαρκόκο,
καὶ μαζὶ τῆς κἀνεις μπλόκο
μέσ' στῆς Κρήτης τὰ νερά,
χαῖρε, θαλασσῶν κυρά.

Σὲ γεραιόρομεν καὶ ἐμᾶς...
χαῖρε, Λαίδη, χαῖρε, Μίς.
Γιὰ τοὺς πόθους ἀλυτρώτων δευτερόλεπτο μὴ χάνης,
καὶ ποτὲ σου μὴν ξεχάνης
τὸ σωτήριόν σου ρῆμα
πῶς ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα.

Τοῦτο ρῆμα κάθε χώρας κραταιῶς ὑπερηφάνου...
χαῖρε, Λαίδη καὶ Ὀδάλισκη,
πίνε μπράντ, βερμούτ, οὐίσκυ,
'στὴν ὑγεία τοῦ Σουλτάνου.

Σάχλας μὴν ἀκούς Ρωμῶνι,
καὶ σ' ἀντάδες Χαρεμῶν
τὸ συμφέρον σου τραγουδᾷ,
καὶ φερμαρίζει τὴν Σοῦδα.

Κι' ἂν ἐκ πάθους πρὸς τῆς Σοῦδας πυρπολῇσαι διαπύρου,
ἔλα νὰ σοὺ γινῇ χάρις
καὶ γὰρ κτήμα σου νὰ πᾶν
καὶ τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλῆρου.

Δύο Σοῦδας διασημοὺς ἔδωκε τῆς γῆς ἡ σφαῖρα,
τὴν μὲν πρώτην εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὴν ἑλλήν ἐδῶ πέρα.
Γιὰ τὴν μία ξεκινοῦν Βρεττανῶν βαρυντῶντες στόλοι,
γὰρ τὴν ἑλλήν ποῦναι φρέλλα,
κάθε τόσο σύρε καὶ ἔλα,
σύστασις ἐπιτροπῶν καὶ κλιόνικας τοῦ Μινωῆλη.

Με τοὺς στόλους σου καὶ πάλιν, Ἑγγλιτέρα μᾶς, μνήσου,
καὶ τοὺς Κρητικὸς βουλευτὰς
κατακτοῦς τὴν πειρατῆα,
ὅπως καὶ τοὺς αἰσώσαστας τῆς παλιῆς τῆς Ἑπτανήσου.

Με λίρας οὐράνι
ὁ χρόνος ἄς βῇ,
καὶ ἐγὼ μ' Ἀγγλίσην
δωδ προσφύω:
Γιὰτ' σέβῃ δι' ἱκεῖν,
Γιὰτ' σέβῃ δι' Κρήν.

Κάτω'στό γιγλό, κοντή, νεραντζούλα φουντωτή.

Κάτω'στό γιγλό, κάτω'στό περιγιάλι,
ό Λευτέρης τής πυγμής
φοβερούς επιδρομείς
βλέπει μ'ένα κιάλι.

Κάτω'στό γιγλό, κάτω'στόν προλιμένα,
λιμενάρχαι και φρουραῖς
νηοψίαις αὐστηραῖς
κάνουν όλοένα.

Κάτω'στό γιγλό περιπαλουν Ουσσάραι,
κάτω'στό γιγλό, κοντή,
γίνετ'ένα πατιρντί...
έρχονται Κουρσάραι.

Κάτω'στό γιγλό πλάνουν επαναστάτας,
τά βαπόρια σταματούν,
και τὸ φώτωμα κυττούν
και τούς επιβάτας.

Κάτω'στό γιγλό, κάτω'στό λιμανάκι,
τί μεγάλο ξαφνικό...
πλάνουν κι'έναν Κρητικό,
πού τὸν λέν Σκαμνάκη.

Πίσω του κι'έμπρός τρέχουνε σπαθοφόροι,
και προστάζουν δυνατοί
νά γυρίση, φουντωτή,
πίσω με τὸ ζόρι.

Έφυγε κι'αὐτός και πάει'στη δουλειά του,
μπήκε μες'στόν Ποσειδῶ,
κι'έμεινε μ'έμας ἐδῶ
μόν'ή φαμελιά του.

Πάει'στό νησί, πού τόσον εκτιμάται,
κι'ήτανε χωρίς λεφτό
βοαγιᾶς πλακίρι κι'αὐτό,
πού θά τὸ θυμάται.

Έφυγε κι'αὐτός ἐν παρατάξει τόση,
ἀλλὰ μόλις, φουντωτή,
στην πατρίδα του πατεῖ,
τὸν τσικνόνουν Ρῶσσοι.

Κάτω'στό γιγλό τρεχάλας τῶν ἐν τέλει,
κι'ό Λευτέρης τής πυγμής
πίσω τούς επιδρομείς
ἀναυλα τούς στέλλει.

Τὸ τριαντάφυλλον τῆς Σωτηρίας, τὸ προσφερόμενον ἀπὸ κυράς.

Τρέχουνε ποδοφούστανα, κορίτσια και κυράδες,
κι'ό κόσμος τὴν δεκάρα του ρίχνει'στους κουμπάρους,
και γεροντοπαλλήκαρα με πικρά'στό χειλάκι
πέρνουν τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Βροντᾷ γεμάτος κουμπάρης
κάθε κοπέλας και κυράς,
μὰ και τῆς Ἀγορθώσεως καμπόσοι Παπουλάκοι
πέρνουν τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Κάνεις νὰ φύγης τίποτα, σὲ κυνηγοῦν παντοῦ,
θέλεις δὲν θέλεις ἀνοιξε τὸ δόλλιο σακουλάκι,
κι'ό Τῶφφνελ ὁ θαλασσινός κι'ό τῆς ξηρᾶς Ἐντοῦ
πέρνει τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Νάζι, κιχλίσματα, φωναῖς,
μινιόν και γυναικάραις,
και κάμποσαις Ἀργεντιναῖς
κυκλοφοροῦν δεκάραις.

Τὴν Σωτηρίαν κελαιδεῖ γλυκόλαλο πουλάκι,
μπαίνουν πολλαῖς και'στη Βουλῇ,
και μὰ πουλάδα'στόν Πουλῇ
δίνει τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Πληρώνει και φτωχολογιά και κόσμος εὐχαρείας,
πού δὲν φροντίζει πῶς θά'βγῇ τὸ δόλλιο καρβελάκι,
κι'ό κύριος Πρωθυπουργός τῆς νέας Σωτηρίας
πέρνει τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Οὔρρα, φωνάζουν, ὁ Σωτήρ, κι'όμογενεῖς δακρύζουν
μόλις τὸν ἀντικρύζουν,
κι'όποιος γεμάτο δάκρυα τοῦ δείχνει μαντυλάκι
πέρνει τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Φιλελευθέρων λυτρωτῶν τὸν χαιρετοῦν Καζίνα,
πούκανε τώρα μερικους
πληρεξουσίου Κρητικούς
νά συνειθίσουν δωρεὰν τὴν Γαλλικὴ κουζίνα.
Κι'ἐκεῖνος, ὅπου πίσω του πηγαινέι σὰν σκυλάκι,
πέρνει τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Κι'ό κύριος Κορομηλᾶς,
πού δὲν μιλεῖ σὰν τοῦ μιλάς
και τρέχει γύρω του χρυσὸς σὰν τὸ νερὸ σ'αὐλάκι,
πέρνει τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Βουτοῦν σὲ νέους πακτωλοὺς τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι,
ἀλλὰ και'στόν Αἰγύπτιον ἐκεῖνον Μανωλάκη
γιὰ τὰς ὑπηρεσίας του και τὸ κουτσὸ γαϊδοῦρι
δίνουν τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Ὅλοι ροδίζουν σὲ καιροὺς μεγάλης εὐφορίας,
κι'ό Μιστριώτης ραδιῶς ὑπὲρ τῆς Σωτηρίας
προσφέρει'στόν Ἀλέξανδρῳ μ'ένα σκαστὸ φιλάκι
μεγάλο τριαντάφυλλο και τριανταφυλλάκι.

Ὅλα τῆς Ἀγορθώσεως τὰ νέα διαβολάκια
πέρνουν και δίνουν τὴν ἡμέρα τὰ τριανταφυλλάκια,
και μόνον ὁ Πρωθυπουργός ἐκ μερῶν τοῦ Σκαμνάκη
δὲν πέρνει τριαντάφυλλο, μήτε τὴν επανακί.

ἔλα και κάμποσαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Ἀῦτον εἰς τὴν Δέσχη τὴν Στασιωτικὴν
δίδει προσπαζίδα και παρὰ χειροτικὴν
ὁ Συλλογὸς ἐκεῖνος τῶν Κυρῶν ὁ πάνυ,
πού πάντοτε εἰς τὰς σωτηρίας ἔβανε,
και με σπουδὴν και ἔηλον ἀγάπης διαπύρου
τὰ Νηπιαγωγεῖα συντρέχει τῆς Ἠπείρου.

Ἰτε'αὐτοῦ Χρυσικοπούλου, αὐτοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν,
ἔχει πλούτος κομημάτων
και πληθὺς ἐμπορευμάτων
σὰς κακεῖ παντοειδῶν.

Ἀγοράζετε πρὸ πάντων τὰ νεώτερα καπέλα,
πού μ'αὐτὰ μικρῶν μεγάλων καπελώνονται τσερέβια.